

Arrest

nr. 102 025 van 29 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 9 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie verklaart verzoekers aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 17 juni 2011, onontvankelijk bij beslissing van 9 november 2012.

Dit is de bestreden beslissing

“Reden:

Artikel 9ter §3-3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4° lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 26/04/2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 17/06/2011 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Er kan dan ook geen rekening gehouden worden met de aanvullingen. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, kan er geen rekening worden gehouden met de aanvulling dd. 20.10.2011 (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011)...

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“Schending artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15.12.1980. De DVZ besluit lukweg, duidelijk zonder het medisch getuigschrift dd. 26.4.2011 te hebben onderzocht en zonder de geactualiseerde medische toestand van verzoeker in acht te nemen, dat de ernst van de aandoening niet voldoende werd gepreciseerd en de aanvraag om die reden niet- ontvankelijk is. Het medisch standaard getuigschrift werd duidelijk niet met de nodige ernst onderzocht. Uit de aard van de aandoening op zich blijkt reeds dat deze ernstig is. Dient benadrukt dat op 16.12.2011 verzoeker een aanvullende aanvraag deed (zie bijlage 3). Verder zond verzoeker dd. 23.7.2012 en 10.10.2012 een actualisatie van zijn medische toestand aan de DVZ (bijlage 4). De bestreden beslissing maakt geen enkele melding van, en hield dan ook geen enkele rekening met, het aanvullend verzoek dat werd overgemaakt per aangerekend schrijven dd. 16.12.2011. Ook werd helemaal geen enkele rekening werd gehouden met de medische actualisaties dd. 23.7.2012 en 10.10.2012. De beslissing maakt immers enkel melding van de aanvraag op 17.6.2011 en een actualisatie op 20.10.2011??? Het aanvullend verzoek en de verdere actualisaties werden op geen enkele wijze onderzocht door de DVZ. Ook enig onderzoek naar de mogelijke medische hulp en bijstand en beschikbaarheid- betaalbaarheid van de levensnoodzakelijke medicatie in het land van herkomst, is onbestaande. Nochtans blijkt het de medische attesten duidelijk de ernst van de aandoening en bestaat er bij een terugkeer naar Kenia een manifest risico voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker en op onmenselijke of vernederende behandeling daar er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Immers lijdt verzoeker aan een ernstige ziekte, die levenslange medische opvolging vereist en levenslang het dagelijks nemen van een lijst medicijnen. Hij heeft chronische GOR met oesofagitis graad B en PTTS en depressie, zoals blijkt uit de medische getuigschriften. Dit is levensbedreigend. Verzoeker loopt bij een terugkeer naar Kenia een ernstig risico voor zijn gezondheid en leven! Immers voor zijn concrete ziekte is er geen adequate behandeling in het land van herkomst. De DVZ deed geen enkel onderzoek naar het land van herkomst Kenia. Er blijkt ten overvloede blijkt uit alle objectieve internationale verslagen, dat de medische zorgen en voorradigheid- betaalbaarheid van medicatie in Kenia erbarmelijk zijn. De beslissing van de DVZ schendt duidelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”

2.1.2. De bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van de aanvraag die is ingediend op 16 juni 2011 (poststempel 17 juni 2011). In de bestreden beslissing wordt expliciet verwezen naar het standaard medisch getuigschrift van 26 april 2011, dat bij de aanvraag was gevoegd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft vastgesteld dat in voornoemd getuigschrift geen uitspraak is opgenomen omtrent de graad van ernst van de ziekte, terwijl bij de aanvraag geen ander standaard medisch getuigschrift was gevoegd.

Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden met het medisch getuigschrift van 26 april 2011.

Verzoeker gaat niet verder in op de concrete motieven van de bestreden beslissing, met name dat het standaard medisch getuigschrift geen uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte bevat. Hij betwist dit motief niet, en toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Verder kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn kritiek dat ten onrechte geen rekening gehouden is met de nieuwe aanvraag van 16 december 2011 en de latere actualisaties van 23 juli 2012 en 10 oktober 2012, en de daarbij gevoegde stukken.

Verzoeker verliest uit het oog dat de bestreden beslissing genomen werd in antwoord op de aanvraag die is ingediend op 16 juni 2011. Uiteraard dient de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing niet te motiveren inzake een aanvraag die verzoeker pas later, met name op 19 december 2011, heeft ingediend en waaromtrent overigens een aparte beslissing werd genomen. Zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier heeft de gemachtigde van de staatssecretaris aangaande de aanvraag die is ingediend op 19 december 2011, een onontvankelijkheidsbeslissing genomen op 11 januari 2013. Terwijl vanzelfsprekend evenmin rekening kan worden gehouden met latere actualisaties.

De gemachtigde benadrukt dat, zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing, de ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld moeten zijn bij het indienen van de aanvraag. Om die reden vermeldt de gemachtigde dat *“Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, kan er geen rekening worden gehouden met de aanvulling dd. 20.10.2011 (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011)”*.

Gezien de vaststelling dat het standaard medische getuigschrift dat bij de aanvraag was gevoegd, de graad van ernst van de ziekte niet vermeldt, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag niet op kennelijk onredelijke wijze onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt immers:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;
3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;
4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Terwijl conform artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, waarnaar eveneens wordt verwezen in de bestreden beslissing, het medisch getuigschrift dient te voldoen aan de volgende voorwaarden:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

De vaststelling van de gemachtigde dat het standaard medisch getuigschrift niet de graad van ernst van de ziekte vermeldt, wordt niet betwist door de verzoekende partij.

Verzoekers betoog dat uit de overige medische attesten (gevoegd bij de latere aanvraag van december 2011 en de actualisaties van 2012) de ernst van de aandoening blijken, zijn niet relevant nu de gemachtigde bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag van 17 juni 2011 in het licht van artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet - met name de vraag of de ernst van de ziekte vermeld is in het standaard medisch getuigschrift - uitsluitend rekening kon houden met het enige standaard medisch getuigschrift dat bij de aanvraag waarover de beslissing werd genomen, gevoegd was.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

"Schending van artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijk motiveringswet van 29.07.1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht. Artikel 62 bepaalt het volgende: " De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. " Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en terzake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993). Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: " Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. " De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249). Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden. Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig. De DVZ beperkt zich tot de bewering al zou het medisch getuigschrift de ernst van de aandoening niet preciseren. Uit de vele medische getuigschriften die werden overgemaakt blijkt de ernst voldoende. Enige motivering omtrent het aanvullend verzoek dd 16.12.2011 (zie bijlage 3) en de actualisatie dd. 23.7.2012 en 10.10.2012 (zie bijlage 4) ontbreekt compleet!!! De bestreden beslissing maakt geen enkele melding van dezen. De beslissing maakt immers enkel melding van de aanvraag op 17.6.2011 en een actualisatie op 20.10.2011??? De motivering is duidelijk onvoldoende!! Verder motiveert de DVZ op geen enkele wijze hoe verzoeker zou kunnen genieten van de nodige medische zorgen en medicatie in het herkomstland. Een onderzoek naar de beschikbaarheid en kost-beschikbaarheid van de levensnodige medicatie werd niet gedaan. Dit is uiteraard niet aanvaardbaar, daar waar het leven en de gezondheid van verzoeker op het spel staan! Van een zorgvuldige overheid kan minstens worden verwacht dat zij een onderzoek doen naar de beschikbaarheid en betaalbaarheid-kost van de levensnoodzakelijke medicatie in het land van herkomst. Het is in onderhavig dossier merkwaardig en faliekant in strijd met de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht dat de DVZ geen enkele rekening hield de medische toestand van verzoeker dewelke duidelijk werd geattesteerd in de medische attesten dewelke de ernst duidelijk aantonen. Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording. De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak en aan de geactualiseerde medische toestand van verzoeker. Het is dan ook meer dan duidelijk dat de motivering van de dienst vreemdelingenzaken, geenszins als afdoende kan worden beschouwd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins de gegevens correct beoordeeld en is geenszins op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit gekomen. De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen. Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden geschorst en vernietigd."

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De

artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld: *"Het standaard medisch getuigschrift dd. 26/04/2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte"*.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In antwoord op verzoekers kritiek dat *"elke motivering omtrent het aanvullend verzoek dd 16.02.2011 en de actualisatie van 23.7.2012 en 10.10.2012 compleet ontbreekt"*, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel. Zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing en uit de overige stukken van het administratief dossier betreft de bestreden beslissing uitsluitend de aanvraag van 17 juni 2011 en niet de latere aanvraag die pas op 19 december 2011 werd ingediend en waaromtrent een beslissing is genomen op 11 januari 2013. Uiteraard kan evenmin rekening worden gehouden met actualisaties die in 2012 zijn ingediend en de hierbij gevoegde medische attesten.

Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag die werd ingediend op 16 juni 2012, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* terecht vastgesteld dat bij deze aanvraag slechts één standaard medisch getuigschrift was gevoegd, en dat in dit getuigschrift geen uitspraak werd gedaan inzake de graad van ernst van de aangevoerde ziekte. Verzoeker betwist deze vaststelling ook niet. De opgeworpen schending van de formele motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden aangenomen.

Verder kan verzoeker evenmin gevolgd worden waar hij betoogt dat moest worden gemotiveerd hoe hij zou kunnen genieten van de nodige medische zorgen en medicatie in het herkomstland. Indien de gemachtigde van de staatssecretaris vaststelt dat het standaard medisch getuigschrift dat bij de aanvraag om machtiging tot verblijf is gevoegd, niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid van artikel 9ter, volstaat deze vaststelling opdat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard in toepassing van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Er dient dan geen onderzoek te zijn naar eventuele behandelingsmogelijkheden in het herkomstland.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan:

"Schending van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker vordert op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen. Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat de gezondheid en het leven van verzoeker in gevaar word gebracht. Daarenboven zou verzoeker worden weggerukt uit België waar hijzelf sociaal en psychologisch zijn evenwicht vindt. Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor de gezondheid van verzoeker inhouden. Ook het sociaal leven van verzoeker zou ten zeerste worden verstoord. Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing totaal niet proportioneel is."

2.3.2. Verzoeker betoogt dat de gevolgen van de beslissing *"totaal niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische Staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen"*.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het eerste en tweede middel blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Verzoeker betwist zelfs niet de vaststelling dat bij de aanvraag van 17 juni 2011 één standaard medisch getuigschrift was gevoegd waarin geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de ziekte.

Met de beweringen dat *“de gezondheid en het leven van verzoeker in gevaar gebracht wordt en hij zou worden weggerukt uit België waar hijzelf sociaal en psychologisch zijn evenwicht vindt”* toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld door de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. De bestreden beslissing bevat overigens geen bevel om het grondgebied te verlaten.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan:

“Schending van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955. Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven. Verzoekster vordert op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag. Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755). Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privé- en gezinsleven van verzoekster. Verzoeker is dan ook het land België als het zijne gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld. Verder wenst verzoeker er op te wijzen dat het begrip 'privé-leven' ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoeker gedurende deze jaren heeft opgebouwd in België, reeds daarom al zijn recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing. De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoeker gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en zijn sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoeker vindt immers zijn psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoeker. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt.”

2.4.2. De bestreden beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel: dit betekent dat de verwerende partij verzoeker niet vraagt het grondgebied te verlaten. Bij gebrek aan een bevel om het grondgebied te verlaten kan artikel 8 van het EVRM niet dienstig worden opgeworpen.

Het vierde middel is niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC